

DIUMENGE XXVIII DURANT L'ANY
Homilia del P. Emili Solano, monjo de Montserrat
15 d'octubre de 2017
Mt 22, 1-14

No sé si alguna vegada s'ha donat el cas que els nuvis hagin preparat les seves noces, banquet inclòs, i, al final, per diversos motius, tots els convidats hagin fallat. El disgust hauria estat molt gros! Una cosa semblant li va passar al rei protagonista de la paràbola del Evangeli d'avui: va preparar amb molta cura i generositat el casament del seu fill, però els convidats no van voler anar-hi. Tenien una agenda massa atapeïda com per fer un forat per assistir a aquest compromís social: uns se'n van anar al seu camp, altres als seus negocis i altres, a sobre, es van dedicar a apallissar i matar els criats, perquè deixessin de convidar a aquell casament incòmode. És a dir, els convidats anaven a la seva, a les seves coses, als seus assumptes! Massa ocupats com per assistir al casament del fill del rei, que és Jesucrist.

El Rei que convida els homes a les noces del seu Fill és Déu mateix. Jesús apareix com l'Espòs que va a casar-se amb la humanitat i tot home és convidat a aquest festí nupcial, a aquesta intimitat joiosa amb l'espòs. D'aquesta manera, l'evangeli ens parla del cel. Cert que el Cel és un misteri, però alguna cosa en sabem i mereix la nostra estima. És regal de Déu, és felicitat individual compartida, és existència eterna.

La paràbola mostra el drama dels que rebutgen la invitació. "El banquet de casament és a punt, però els convidats no se'l mereixen. Per tant, aneu a les sortides dels camins i convideu a la festa tothom que trobeu".

Nosaltres, que som tan sensibles a les relacions socials humanes, ¿ens adonem de veritat del que significa rebutjar les invitacions de Déu? El fet que a Déu no el veiem amb els ulls o que Ell no «protesti» quan li diem «no», no vol dir que el rebuig de les seves invitacions no sigui un menyspreu vergonyós. El pecat, la ignorància o l'oblit de Déu, l'ofèn, sense perjudicar-lo per a res.

Menysprear la salvació és una possibilitat real que, sovint, oblidem. Que Déu vulgui que tots els homes se salvin no vol dir que tots els homes vulguin, positivament, ser salvats. En el text de l'Evangeli se'ns mostra una sèrie de disculpes: tenir cura dels negocis, atendre les terres o, el més terrible, respondre assassinant als missatgers. Tot i que no totes les actuacions revesteixen la mateixa gravetat, totes tenen una única conseqüència: quedar fora del banquet.

D'altra banda, posar-se en camí cap al banquet té conseqüències en la nostra vida. De fet, la canvia totalment. Igual que ens preparem per anar al casament d'un familiar o d'un amic, ho hem de fer per assistir a les Noces de l'Anyell. I aquí, l'experiència ens mostra també que és Déu qui va disposant-ho tot. Així ho indica el salm responsorial d'avui. Jesús és el bon pastor que ens va guiant pel camí de la vida cap al lloc on se celebra la gran festa. Per això ha vingut al món, per ser el nostre camí. I en aquest caminar ens va preparant perquè siguem dignes convidats.

Déu Pare no vol que ningú falti a la gran festa de noces que és el cel. La seva invitació ens arriba constantment a través de l'Església i la Verge Maria. Fem-ne cas.